

Catargul ființei

Un soi de albastru risipit se încovoia hain sub spuma rece și albicioasă, în spatele vălului umed se deschide o luptă întunecată a algelor de smarald ori de-un verde scurs și pal. Șuvoaie de apă își întind lacom lamele tăioase, spintecând puntea corăbiei Aura. Ploaia ce părea liniștită în urmă cu ceasuri bune își ieși din frâu, sălbăticitându-se precum o zeiță furioasă pe o nechibzuită omenire. Fulgere de argint zimțau și creștau bolta, de parcă-n spatele azurului, o imensă creatură era gata să spargă cerul, să dărâme norii prăfuiți în griuri șterse și să îi înece nemilos în pustiul adânc.

Răcnetele camarazilor mei răsuna undeva-n străfundul minții mele, în timp ce strângem puternic cârma de lemn. Măinile mele firave alunecau peste umezeala provocată de picurii neastâmpărați. Genunchii îmi tremurau frenetic sub greutatea accentuată a stresului. Corabia s-a înclinat puternic izbindu-se de duritatea feroce a valului. Stâncile negre se deschideau în fața noastră în timp ce mi-am lăsat corpul încordat în partea opusă, învârtind cu disperare cârma și rugându-mă. O sumedenie de tunete s-au răspândit în văzduh precum un semn al păcii dintre om și natură, furtuna monstruoasă a încetat inopinat. Am ajuns să plutim în derivă, pânzele fluturând în răcoarea aerului.

Răsufând ușurată am intrat în mica mea cămăruță. Afară, auzeam precum un ecou măturile și mopurile trântite pe punte și pupă, baladele și rugăciunile rostite în semn de mulțumire mă făceau să mă simt ușurată, plină de bucuria faptului că toate sufletele de pe corabia mea au alunecat din ghearele morții răpitoare. Patul vechi a scârțâit sub mine. Podeaua din lemn uzat s-a cutremurat puțin, geamul oval și stropit de diamante îmi deschidea perspectiva unui orizont nou. M-am întins amorțită spre micul meu univers ce șede cuminte deasupra patului. Biblioteca mea. Acum am 20 de ani, dar în urmă cu 12, am deschis o carte despre navigatori, după una despre libertate și în cele din urmă am sustras o importantă povă. Sufletul este menit pentru a fi ascultat, el ne conduce pe noi acolo unde ne este menit să fim și nu există loc de împotrivire sau respingere. Eu, întotdeauna am răsuflet deodată cu cărțile și am inspirat împreună cu valurile. Întotdeauna am lăsat conținutul unei cărți să îmi emită un mesaj nesimțit doar și mereu de mine. Aș putea spune că cititul mi-a fost începutul vieții, așa cum spun toți, dar adevărul este că mi-a fost de fapt sfârșitul. Cititul a tăiat craca primilor 8 ani plictisitori, într-o existență mohorâtă și m-a lăsat să trăiesc, nu să exist precum o fac ne iubitorii de lectură. M-a lăsat să mă plimb nestingherită în tărâmurile unde timpul nu este simțit.

Mama mi-a oferit biblioteca inimii sale, în urmă cu 20 de ani. Mi-a dat-o mie pentru că nu a putut să o ducă cu ea în locul în care mergea. Un loc din care nu te mai întorci, dar după ani îndelungați, cei dragi pot să vină la tine. Sufletul meu și al ei s-au unit și au început să bată prin corabia aceasta. Corabia pe care m-am născut, am copilărit și am citit.

Acum, îmi aleg următoarea carte. Peste câteva zile vom opri într-un port și plănuiesc să-mi mai cumpăr. Nehotărâtă am deschis un vechi jurnal.

„De ce? De ce să rămân când am ocazia să plec?! Să întrevăd cu ochii minții fiecare minune pe care lumea are să mi-o arate? Am răsfoit din pură inimă sute de cărți și toate mi-au arătat că eu mă am pe mine și pe libertatea mea.”

O bătaie insistentă mi-a oprit citirea. Pe ușa improvizată a intrat Tudor, prietenul cel mai bun al mamei.

-Aura, ce citești?

-Sincer, habar n-am, un jurnal. Poate a fost a cuiva de aici.

I-am întins confuză cartea, copertile albastre și subțiri îndoindu-se sub palma sa bărbătească. Un mic

zâmbet trist i-a traversat chipul deja curbat în riduri.

-Era al mamei tale, Ioana. Știi, orice ai vedea scris aici, ea l-a iubit pe tatăl tău, așa cum oricine visează să fie iubit. Dar viața lui pe corabie a blocat-o cumva pe a ei. Firește, ea îndrăgea oceanele, dar nu atât de mult încât să-și petreacă viața pe ele.

-Nu a mai avut șansă să meargă din nou dincolo de ele pentru că m-a născut pe mine și nici eu nu am avut posibilitatea să aleg pentru că tata a fugit când mama a murit și eu m-am născut, A plecat când ați ancorat în primul port.

-Era distrus.

-Pentru că m-am născut.

-Nu. Pentru că mama ta a murit. Acum ai șansa ta să alegi. Dar nu uita că sufletul mamei tale nu e în aceste ape. Rămânând aici, nu o să o invoci prin valuri și furtuni spectaculoase. Sufletul său e însuși sufletul tău. Poți alege acum. Am venit să-ți spun că ne vor ajunge proviziile, să nu îți faci griji. M-am lăsat descumpănită pe spate, gata să continui să citesc.

„Îl iubesc pe Damian, dar biblioteca sufletului meu nu poate sta pe loc, nu vreau să se pună praful. Nu îi voi cere soțului meu să aleagă. Voi naște și împreună cu fiica sau fiul meu voi pleca”.

Până acum, eram de părere că o ancoră izvorâtă din ființa mea s-a înfipt în esența apei. Până acum, la fiecare apus și la fiecare răsărit credeam că inima mamei îmi șoptește prin unde vibrante și reci, îmi cântă prin furtuni, dar ea de fapt e blocată în adâncuri pentru că eu sunt încă aici. Cărțile i-au deschis aripile, dar ea nu a avut ocazia să le folosească. Dacă eu aș face-o, ea ar zbura cu mine și desprinderea mea de corabie, ar fii și șansa spiritului ei spre împlinire, Ea nu a reușit în viața asta. Eu încă mai pot.

Cărțile m-au pregătit, fără să îmi dau seama. Aventurile și poveștile din ele m-au ajutat să aleg acum, mi-au definit și conturat viața. Impactul lor asupra mea m-a făcut tot ceea ce sunt și tot ceea ce voi fii. Biblioteca sufletului meu este alcătuită din rafturi osoase, puternice, hotărâte. Este încărcată de polenul lecțiilor profunde, lecții ce-mi răscolesc ființa. Fiecare om are în suflet o bibliotecă, unii o au goală, lipsită de magie, dar biblioteca mea e mai mult decât atât. E ceea ce îmi susține ființa

În dimineața următoare, un galben pal se prelingea peste întinderea tăcută și un soi de minune a avut loc. Eram deja în port și cu inima strânsă mi-am închis bagajul.

Pe ultima pagină din jurnal, scria ușor *„Aura înseamnă briză. Briza nu stă într-un loc, briza trece invizibil prin spațiu și timp, lăsați-mi fiica să fie ea, să fie briză, așa cum eu n-am fost”*. Abia atunci am înțeles că locul meu nu mai e aici și poate că de mult n-a mai fost.

În biblioteca sufletului meu, cărți s-au adunat și m-au urnit din loc, spre descoperirea lumii. M-au salvat pe mine, pe spiritul mamei. Catargul susține corabia, pânzele fine precum filele. Lectura susține omenirea!

Biblioteca sufletului meu este catargul ființei mele!